

עפ"ג 21042/12/18 - צ.ע. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 21042-12-18 ע' (אסיר) נ' מדינת ישראל 08 ינואר 2019

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

א. לוי, שופט

ש. שטמר, שופטת עמיתה

המערער:

צ.ע. (אסיר)

ע"י ב"כ עוה"ד פארס בריק

באמצעות הסניגוריה הציבורית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד מאיה הרטמן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר-דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג-קימלוב), מיום 13/11/18, בת"פ 32575-08-18, לפיו נדון המערער (יליד 1988) ל-14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו, הופעלו במצטבר 4 (ארבעה) חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על המערער בת"פ 26791-01-14, כך שבסך הכול, על המערער לרצות 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו, וכן נקבע שעל המערער לרצות מאסר זה במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה כיום כאסיר.

בנוסף הוטלו על המערער עונשי מאסר על תנאי.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

ג. בכתב האישום שהוגש כנגד המערער נטען, שהוא התגורר בדירה ביחד עם שני אחיו: א' ופ'. ביום 06/08/18, סמוך לשעה 20:00, על רקע ויכוח שפרץ בדירה, בין המערער לבין אחיו פ' באשר לעוצמת המוסיקה שמפעיל פ' בתוך חדרו, תקף המערער את פ' שלא כדין, בכך שנכנס לחדרו והיכה בפניו באמצעות אגרופים ודחיפות. מיד בהמשך, ולאחר שהאח א' ניסה להפריד בין השניים, ניסה המערער לפצוע את אחיו א', תוך כדי שימוש בנשק קר, בכך שנטל סכין שהייתה מונחת על הטלוויזיה וניסה לדקור את א' בבטנו. הדקירה באזור הבטן נמנעה, לאחר שא' הספיק לתפוס את הסכין בידו ולהסיטה מאזור הבטן.

בהמשך, נטל המערער סכין נוספת ממטבח הבית ופצע באמצעותה את אחיו א', בכך שדקר אותו פעמיים בידו. בנוסף, פצע המערער שלא כדין, תוך כדי שימוש בנשק קר, גם את אחיו פ' בכך שדקר

אותו באמצעות סכין פעמיים בגבו. פ' הועבר לבית החולים באמבולנס לקבלת טיפול רפואי לאחר שנגרם לו בגבו חתך באורך כ-4 ס"מ שנסגר בסיכות וכן נגרמה לו שריטה בגב התחתון, ולא' נגרמו חתכים בידיו.

ביום 09/08/18 נערך עימות במשטרת נהריה בין המערער לבין אמו. במעמד זה, פנה המערער לאמו, בנוכחות שוטרים, וביקש ממנה לשנות את עדותה ולמסור שכל מה שסיפרה אינו נכון, וזאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

כתב האישום שהגישה המדינה נגד המערער מייחס לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 של חוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), תקיפה סתם, לפי סעיף 379 של החוק, פציעה כשהעברין מזויין, לפי סעיף 335(א)(1) של החוק, ופציעה לפי סעיף 334 של החוק.

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 23/10/18, הודה המערער בעובדות כתב האישום והורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בשעת הדיון בפני בית משפט קמא נכחה אמו של המערער, שציינה שהיא מעוניינת שתהא סולחה והוסיפה "**אנו מצטערים על האירוע ורוצים להמשיך בחיים**". האח א' ציין, שאחיו (המערער) מצטער על מה שעשה והוסיף, כי הם אלה שהתלוננו, הם מתנצלים על כך ומבקשים את עזרת בית-המשפט, ועוד הוסיף, שהוא סולח למערער. גם האח פ' אמר שהוא סולח למערער.

ה. ב"כ המדינה הגיש בפני בית משפט קמא את הרשעותיו הקודמות של המערער, הצהרת נפגע עבירה של האח א' ואסופת תמונות, וציין, כי למערער מאסר מותנה בן 6 חודשים בגין עבירת אלימות, לרבות איומים.

ב"כ המדינה הפנה את בית משפט קמא לעובדות כפי שפורטו בכתב האישום וטען, שמתחם הענישה בגין עבירת פציעה כשהעברין מזויין, שהיא עבירת אלימות במדרג חומרה גבוה, כולל שימוש בנשק קר, הינו בין 12 (שנים עשר) חודשי מאסר בפועל ועד 4 (ארבע) שנות מאסר בפועל.

ב"כ המדינה הדגיש, שמדובר באירוע אלימות חמור, בתא המשפחתי, כשהמקרה עלול היה להסתיים בפציעה הרבה יותר חמורה וקשה, וכן הוסיף, שבעברו של המערער חמש הרשעות בגין אלימות חמורה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כשבגין עבירות אלה ריצה מספר חודשי מאסר בעברו.

בסיכום הדברים, ביקש ב"כ המדינה להטיל על המערער מאסר בפועל ברף העליון של המתחם, דהיינו ארבע

שנות מאסר בפועל, במצטבר לעונש מן התיק הקודם, ולרבות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ו. הסניגור טען, כי הענישה שב"כ המדינה מבקש להטיל על המערער, היא מופרכת וחורגת באופן קיצוני מאוד מן הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה, הנדונות בבית משפט השלום.

הסניגור לא חלק על כך שהעבירה של פציעה באמצעות סכין היא עבירה חמורה, אם כי יש לזכור שהיא לא גרמה לפציעות קשות, שכן נגרם חתך באורך של 4 ס"מ ושריטה באזור גב תחתון ומדובר בחבלות שאין כל יחס בין לבין מתחם הענישה לו טען ב"כ המדינה.

הסניגור הדגיש, הן לאור חומר החקירה והן על בסיס דבריהם של בני המשפחה שנכחו בדיון, שזהו מקרה ראשון בו הפעיל המערער אלימות כלפי בני משפחתו. עוד ציין, שהמערער מודה, מצטער שפגע באחיו ומקבל אחריות. הסניגור הוסיף, שלאחר שישתחרר המערער מבית הסוהר הוא יחזור לאחיו, ויש להעניק חשיבות לעמדת בני המשפחה הסולחים למערער ומבקשים שלא להחמיר עמו.

בהתייחס לעונש המאסר על תנאי למשך ששה חודשים התלוי ועומד כנגד המערער, ציין הסניגור, שאכן יש להפעילו ובקשתו היא שהמאסר המותנה שיופעל, יהא בחופף לעונש המאסר שיטיל בית משפט קמא על המערער, באופן שעונשו הכולל של המערער לא יעלה על שישה חודשים, או לכל היותר, שבעה חודשי מאסר. אמנם ענישה זו, לדברי הסניגור עצמו, מקלה, ואולם יש לזכור שהפגיעה באח לא הייתה חמורה, בני המשפחה סולחים, זהו אירוע אלימות ראשון שהתרחש בתוך המשפחה, ויש גם להביא בחשבון את הודאתו של המערער.

המערער עצמו פנה לבית משפט קמא וציין, שהוא מצטער על מה שארע, והוסיף, כי מדובר באחיו ולדבריו **"זה לא פעם ראשונה שאנחנו רבים, כל הזמן היינו רבים"**. עוד ביקש, שבית המשפט יתייחס אליו ברחמים בהיותו אב לשבעה ילדים, מתוכם שלושה אצל משפחות אומנה, הילד הגדול בן 12 והילד הקטן בן 27 יום. עוד הוסיף **"וכל מה שקורה לי בחיים זה משפיע על הילדים שלי"**.

ז. למחרת היום, הוגשה מטעם ב"כ המדינה הודעה לבית המשפט שבה נאמר, שהמערער החל לרצות, נכון לאותו יום, עונש מאסר בגין תיק אחר, עובדה שלא הייתה ידועה לצדדים. מכאן טענת המדינה שאת העונש נשוא התיק הנוכחי, על המערער לרצות במצטבר לעונש המאסר שאותו כבר החל לרצות.

ח. בישיבת בית משפט קמא, מיום 13/11/18, חזר ב"כ המדינה על האמור בהודעתו מיום 24/10/18, על כך שהמערער כבר החל לרצות עונש מאסר בגין תיק אחר ושבקשת המדינה היא שהעונש יופעל במצטבר.

בישיבה זו, לא הופיע הסניגור הנוכחי של המערער, עו"ד בריק, אלא עו"ד אחר מטעמו, ששוחח עם עו"ד בריק

ומסר, כי בקשת ההגנה היא שהעונש שיוטל על המערער בגין התיק הנוכחי נשוא הדין, יהא החל ממועד גזר-הדין, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ט. בגזר-הדין, עמד בית המשפט קמא על כך, שהערכים החברתיים שנפגעו בכל הנוגע לעבירת הפגיעה, הם שמירה על שלמות הגוף והנפש, הכבוד והביטחון האישי, דברים המתעצמים נוכח העובדה שמדובר בעבירות כלפי בני משפחה בתוך ביתם. הגם שהפגיעה שנגרמה, לא הייתה קשה ביותר, סבור בית משפט קמא, שמדובר בפגיעה משמעותית ומסקנה זו עולה מן העובדות והנסיבות כפי שפורטו בכתב האישום שבעובדותיו הודה המערער, ועל פיהן הורשע, ובמיוחד בשים לב לעובדה, שהמערער פצע את שני אחיו כשהוא משתמש בסכין כשפוטנציאל הפגיעה יכול היה להיות חמור וקשה יותר.

בית משפט קמא הוסיף, שבנוסף לפגיעה הפיזית שנגרמה למתלוננים, אין להתעלם מן ההשפלה, נוכח העובדה שהמתלוננים הותקפו על ידי אחיהם, וכאילו אין די בכך, שיבש המערער, במהלך עימות עם אמו את הליכי החקירה כשביקש מאמו לשנות את עדותה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, ציין בית משפט קמא, שפסיקת בתי המשפט כוללת מנעד רחב מאוד של ענישה בעבירות אלימות, וכן הפנה בית משפט קמא לפסיקה, ממנה עולה, שיש להילחם בתופעת האלימות על ידי ענישה חמורה שיש בה כדי למגר את התופעה.

בהתייחס לפסיקה אליה הפנה הסניגור, ציין בית משפט קמא, שמדובר במקרים השונים בעובדותיהם מענייננו, וברוב המקרים שהוטלו עונשים על דרך של מאסר בעבודות שירות, מדובר היה בנאשמים נעדרי עבר פלילי (בניגוד למקרה שבפנינו), או במקרים בהם היו נסיבות מיוחדות, בין אם רפואיות ובין אם שהוגש תסקיר חיובי שהמליץ על הליך טיפולי.

בסיכום הדברים, קבע בית משפט קמא, שבענייננו, מדובר בעבירות חמורות כלפי בני משפחה, ובנוסף לעבירות האלימות הפיזית, יש להוסיף את העבירה של שיבוש הליכי משפט ולכן, לדעת בית משפט קמא, מתחם הענישה ההולם את נסיבותיו של תיק זה נע בין 8 (שמונה) חודשי מאסר בפועל ברף התחתון, לבין 20 (עשרים) חודשי מאסר בפועל, ברף העליון, לרבות מאסר על תנאי.

י. בית משפט קמא הביא בחשבון שלחובת המערער עבר פלילי, הכולל הרשעות קודמות בעבירות איומים ואלימות, מה שמלמד על כך שהעונשים שהוטלו לא הרגיעו את המערער מלשוב ולבצע עבירות וכן הוסיף, שתלוי ועומד כנגד המערער, עונש מאסר מותנה בן 4 (ארבעה) חודשים שהוא בר הפעלה (נעיר כאן, שבעניין זה נפלה שגגה שכן המאסר המותנה בר ההפעלה הוא בן 6 חודשים, ונתייחס לכך בהמשך).

בית משפט קמא זקף לקולא את העובדה שהמערער הודה, נטל אחריות מלאה על מעשיו, והביע צער, וכן הביא בחשבון את עמדת האחים שסלחו למערער, ואת רצונה של האם כי תיערך סולחה בין הבנים על מנת

שיוכלו להמשיך בחייהם כמשפחה.

באשר להפעלת המאסר המותנה, ציין בית משפט קמא, שלא נמצאו טעמים מיוחדים או חריגים, המצדיקים שלא להפעיל את המאסר המותנה במצטבר.

י"א. כזכור, ביקשה המדינה, שהעונש שיוטל על המערער בתיק הנוכחי יהיה במצטבר לעונש המאסר אותו החל המערער לרצות בגין ת"פ 26791-01-14, שעניינו עבירת איומים שבגינה נגזרו על המערער 8 (שמונה) חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא סבר, שנוכח העבירות בהן הורשע המערער בגין התיק נשוא הדיון, יש להורות שאת עונש המאסר המוטל עליו בתיק הנוכחי, יהא על המערער לשאת במצטבר לעונש המאסר בן שמונת החודשים שאותו החל לרצות באוקטובר 2018.

על יסוד כל האמור לעיל, הטיל משפט קמא, על המערער את העונשים אותם פירטנו בפתח דברינו.

י"ב. המערער מיאן להשלים עם גזר-דינו של בית משפט קמא וערעורו מונח בפנינו.

נטען בערעור, כי סעיף 45(ב) של החוק קובע, שככלל בהעדר הוראה אחרת של בית המשפט, עונשי מאסר שהוטלו על נאשם במסגרת הליכים שונים, ירוצו בחופף ולא במצטבר כך שלמעשה הנאשם ירצה עונש מאסר אחד של התקופה הארוכה ביותר, והוראה זו נועדה להקל על נאשם שהוטלו עליו מספר עונשי מאסר ולאפשר לו לכפר על עוונותיו על ידי ריצוי עונש אחד ויחיד, דהיינו העונש שהוטל עליו בגין העבירה הכבדה ביותר, אלא אם בית המשפט ראה הצדקה מספקת לחרוג ממדיניות ענישה זו (ע"פ 237/80 מדינת ישראל נ' קורטאם, פ"ד לד(4) 576, ע"פ 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, ופסיקה נוספת אליה הפנה הסניגור).

נטען בערעור, שברירת המחדל היא כי בהעדר קביעה מפורשת אחרת, יישא הנאשם את שני המאסרים בחופף, כשסטייה מכלל זה מחייבת הנמקה, תוך מתן משקל לנסיבות ביצוע העבירה הנוכחית והזיקה בינה לבין העבירות בגינן מרצה המערער את מאסרו הקודם.

במקרה שבפנינו, כך ציין הסניגור, העבירה הקודמת שבגינה מרצה המערער את עונש המאסר מאז אוקטובר 2018, בוצעה בתאריך 05/01/14, לפני כ-חמש שנים, וזאת כשהמערער אמר לעובדת הסוציאלית במעון בו שהו ילדיו במשמורת, שהוא עומד לחטוף את ילדיו מן המעון, בתגובה לכך שנמנעה ממנו האפשרות לפגוש בהם, למרות שהוחלט על כך בדין.

הסניגור הוסיף, שעל גזר הדין של שמונת חודשי המאסר בפועל בגין עבירת האיומים, הגיש המערער ערעור בעפ"ג 31668-08-17 ונוכח הנסיבות הייחודיות של האירוע, נטה הרכב השופטים, לטענת הסניגור, להתערב בעונש ולבחון אפשרות המרת ענישה זו בעבודות שירות. כשהתברר שאופציה זו אינה אפשרית לגבי המערער, נטה הרכב השופטים, כך לטענת הסניגור, לשקול את ביטול עונש המאסר כליל.

ואולם, כך לדברי הסניגור, עקב מעצרו של המערער בגין התיק נשוא הדיון כאן, והישארותו במעצר בהעדר כל חלופה, נדחה ערעורו של המערער, בוטל עיכוב הביצוע, והוחלט על ריצויו של עונש המאסר בפועל בן שמונת החודשים החל מתאריך 22/10/18, משמע, בחלוף כ- 4.5 שנים מאז בוצעה עבירת האיומים.

י"ג. טוען הסניגור, שעצם העובדה כי העבירה בגינה מרצה המערער עונש מאסר, היא עבירת איומים והרשעתו הנוכחית היא בעבירות אלימות, לא היה בה כדי להצדיק את צבירת העונשים. זאת, משום שהמערער לא ביצע את העבירה הקודמת בנסיבות מחמירות, וחלף זמן ניכר בין מועד ביצוע העבירות, דבר שהצדיק את חפיפת שני המאסרים.

עוד ובנוסף נטען בערעור, שלא ניתן לומר כי בית משפט קמא הקל בצורה כלשהי בעונשו של המערער, בגזר דינו הנוכחי, הואיל והמערער נדון ל- 14 (ארבעה עשר) חודשי מאסר בפועל, חרף הנסיבות שהצדיקו ענישה מתונה מזו, ובכלל זה הודאתו המידית, חרטתו, ועמדת שני אחיו שעמדו מיוזמתם בפני בית משפט וביקשו שלא להחמיר עם אחיהם.

כמו כן מעיר הסניגור, שבית משפט קמא גם הורה במסגרת גזר דינו על הפעלת המאסר המותנה מן ההרשעה הקודמת שבגין איומים במצטבר לעונש הנוכחי, כך שהתוצאה הסופית היא שהמערער נדון לעונש מאסר משמעותי.

י"ד. בסיום הערעור נטען, שלא הייתה בנסיבות העניין למצות את מלוא חומרת הדין עם המערער, באופן שבנוסף לעונש החמור שהוטל עליו, יורה בית משפט קמא על ריצוי מאסרו הארוך במצטבר לזה הקודם, העומד למעשה על תקופה של 5 (חמישה) חודשי מאסר בפועל, וזאת בהתחשב בניכוי ימי מעצרו. לטעמו של הסניגור, נסיבות ביצוע העבירות בתיק הנוכחי כמו גם בתיק הקודם, לרבות הנסיבות האישיות של המערער, הצדיקו חפיפה מלאה בין שני המאסרים.

עד כאן תמצית הנימוקים שבהודעת הערעור.

ט"ו. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 20.12.18 הודיע הסניגור, שהוא מצמצם את ערעורו לרכיב אחד בלבד בגזר דינו של בית משפט קמא, דהיינו, על צבירת עונש המאסר בפועל בן 8 החודשים בגין עבירת האיומים משנת 2014, שאותו החל המערער לרצות ביום 22.10.18, לעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער בתיק נשוא הדיון.

בכך ראה הסיגור החמרה יתרה. לטעמו של הסיגור, המדינה לא נימקה את עמדתה מדוע יש לצבור את עונש המאסר בן 8 החודשים אלא הסתפקה בבקשה לאקונית בלבד לצבירת העונש.

הסיגור הדגיש בפניו, שבערעור הקודם שהגיש בשעתו המערער על 8 חודשי המאסר שנגזרו עליו בגין עבירת האיומים (שביצע בינואר 2014), שקל הרכב הערעורים להמירו במאסר על דרך ריצוי בעבודות שירות, אך הדבר לא עלה יפה, משנעצר המערער עד תום ההליכים בגין העבירה נשוא הדיון כאן.

הסיגור סבור, שלא הייתה הצדקה להורות על צבירת העונשים. 18 חודשי המאסר בפועל שהטיל בית משפט קמא על המערער בגזר דינו נשוא הדיון כאן, בגין אירוע חד-פעמי, איננו עונש קל, כלל ועיקר, ובוודאי שלא היה מקום להורות על צבירת מלוא התקופה של 8 חודשי המאסר בגין עבירת האיומים.

ט"ז. ב"כ המדינה טענה בפניו, לעומת זאת, שבית משפט קמא הקל עם המערער בכמה מן הרכיבים שבגזר דינו, חלקם אף בשגגה.

ב"כ המדינה ציינה, שכאשר בוחנים את עונש המאסר בכללותו המסקנה היא שאין הוא מחמיר לכשעצמו שהרי אף המתחם לו טענה ההגנה בבית משפט קמא היה בין 6 חודשים לבין 12 חודשים, כשעונש המאסר שהטיל בית משפט קמא עומד על 14 חודשים, ולכן אין מקום לטענה כאילו העונש שהוטל מחמיר עם המערער.

באשר להפעלת המאסר המותנה במצטבר עמדה ב"כ המדינה על כך, שבטעות צוין בגזר דינו של בית משפט קמא שהמאסר המותנה המופעל הוא בן 4 חודשים, בשעה שהמאסר המותנה שהופעל הוא בן 6 חודשים. הכלל הוא שעונש מאסר מותנה מופעל במצטבר ואין בעניינו טעם מיוחד שיהא בו כדי להצדיק חפיפה של המאסר המותנה המופעל עם עונש המאסר שמטיל בית המשפט על הנאשם בגזר דינו.

לגבי צבירת שמונת חודשי המאסר בגין עבירת האיומים משנת 2014, הצביעה ב"כ המדינה על כך שגם שמונת חודשי מאסר אלה שנגזרו בשעתו על המערער בגין עבירת האיומים כוללים בתוכם חפיפה של מאסרים מותנים: האחד בן 6 חודשים, האחר בן 5 חודשים, שנגזרו על המערער בגין עבירות אלימות.

עוד הדגישה ב"כ המדינה, שעברו הפלילי של המערער אינו מצדיק, לא חפיפה של מאסרים מותנים המופעלים, ולא של עונשי מאסר בפועל הנובעים מתיקים שונים, כשלחובת המערער חמש הרשעות קודמות בגין ריצה מאסרים, רובם ככולם בגין עבירות אלימות במשפחה ומכאן שאין מקום להתערבות.

י"ז. בתגובתו חזר הסיגור והלין על כך, שלעניין צבירת עונש המאסר שהוטל בתיק נשוא הדיון לעונש המאסר בפועל שמרצה המערער כיום הסתפקה המדינה במשלוח הודעה לאקונית לבית המשפט והוסיף, שבית משפט קמא אמנם איפשר לו להגיב בכתב, ואישר שהוא לא הגיב על כך, אך לטעמו של

הסניגור היה מקום שבית משפט קמא יקבע מועד לדיון לצורך השמעת הטיעונים בעל פה.

הסניגור סבר, כך נטען, שהמדינה אינה כל-כך עומדת על צבירת העונשים, והיא לא נימקה מדוע יש לסטות מהוראת סעיף 45 (ב) של החוק.

הסניגור הוסיף וטען שהאירוע נשוא הדיון כאן התלקח עקב מריבה בין האחים, וכי המערער סובל מחמת שנאלץ להיפרד משלושת ילדיו הקטנים וראוי להתייחס אליו בחמלה.

י"ח. על דברים אלה הגיבה ב"כ המדינה והפנתה לעמ' 6 לפרוט' בפני בית משפט קמא בטיעונים לעונש שם הודיעה ב"כ המדינה (ש' 26-27) שיש להטיל על המערער עונש מאסר ארוך ומרתיע לרבות הפעלה במצטבר למאסר תיק קודם.

י"ט. בתום הישיבה בפנינו הודיע המערער שהוא מעוניין לפטור אותו משימוע פסק הדין, וכך אכן החלטנו.

בטרם ניתן פסק דינו שיגר אלינו המערער (באמצעות סניגורו) פנייה בכתב בה ציין, שמתוך 7 ילדיו מצויים ארבעה במשפחות אומנה, וכשמונה שנים הוא לא ראה את ילדיו אלה, והיה אמור לפגשם כחודשיים לאחר תאריך מעצרו.

עוד ציין המערער בפנייתו, כי הוא נוטל אחריות על מעשיו בתיק זה, מצר על כך, ומבקש, כי נתחשב במצבו ובמצב ילדיו, וכי ניתן לו אפשרות לפגוש את ילדיו שבאומנה במועד מוקדם יותר.

כמו כן ציין המערער, כי הוא מרצה עונשו בכלא "צלמון" במסגרת קבוצה טיפולית על מנת שהדבר יסייע בידיו לנהל חיים נורמטיביים ולבנות דרך חיים חדשה עם משפחתו וילדיו.

כ. לאחר שעיינו בכתב האישום, שבעובדותיו הודה המערער ולפיהן הורשע, וכן בפרוטוקול הדיון ובטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא, בגיליון ההרשעות הקודמות, בגזר דינו של בית משפט קמא, בהודעת הערעור על נימוקיה, בטיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 20.12.18, בפנייתו של המערער מיום 22.12.18, ובפסיקה הרלוונטית, הגענו לכלל מסקנה שיש להמתיק אך במעט את עונשו של המערער.

כ"א. נקדים ונזכיר, שבדיון שהתקיים בפנינו צמצם הסניגור את הערעור אך ורק לכך שבית משפט קמא הורה שעל המערער לשאת את עונש המאסר נשוא תיק זה במצטבר לעונש המאסר (שמונה חודשים) שהוא נושא מאז 22.10.14 בגין עבירת האיומים שביצע בינואר 2014, ולפיכך נדון בסוגיה זו בלבד.

כ"ב. סעיף 45 (ב) של החוק קובע:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את עונשי המאסר כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

משמע, ברירת המחדל היא שעל הנאשם לשאת את תקופת המאסר הארוכה ביותר מבין עונשי המאסר שהוטלו עליו, כך שתקופת המאסר הארוכה "בולעת" את הקטנה, אלא אם בית המשפט הורה אחרת.

כ"ג. ראוי ליתן את הדעת על כך שבועד סעיף 58 של החוק קובע, שאם הופעל עונש מאסר מותנה יישא אותו הנאשם במצטבר, אלא אם קבע בית המשפט מטעמים שיירשמו ששתי התקופות תהיינה חופפות, הרי לעומת זאת בסעיף 45 של החוק אין הוראה מקבילה, ולמעשה לא נאמר שעל בית המשפט ליתן טעמים שיירשמו מדוע יישא הנאשם את מאסרו במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה בשעת מתן גזר הדין החדש, אם כי בענייננו, הסביר בית משפט קמא, גם אם בקצרה, שהואיל והמאסר בתיק הקודם הוא בגין עבירת איומים, ונוכח העבירות בהן הורשע המערער בתיק הנוכחי (שהן בעיקרן עבירות אלימות) יש להורות שהמערער יישא במאסרים באופן מצטבר.

משמע, בית משפט קמא נתן הסבר להחלטתו, גם אם בקצרה.

כ"ד. לא נעלמה מעינינו טרונייתו של הסניגור על כך שבית משפט קמא לא הורה על קיום דיון בעניין בקשת המדינה שהמערער יישא את עונש המאסר נשוא התיק הנוכחי במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל עליו בגין עבירת האיומים שביצע בינואר 2014, שאת עונש המאסר בגינה החל לרצות ביום 22.10.18.

לא מצאנו כל הצדקה לטרוניה זו.

כ"ה. בטענות לעונש מיום 23.10.18 (עמ' 6 לפרוט') ביקש ב"כ המדינה, שעונש המאסר שיוטל על המערער בתיק זה ירוצה במצטבר לעונש המאסר מן התיק הקודם, אך ברי לנו שכוונתו של ב"כ המדינה לא הייתה לצבירת עונשי המאסר בפועל שהוטלו על המערער בתיקים שונים, אלא כוונתו הייתה לכך שעונש המאסר המותנה בר ההפעלה (בן שישה חודשים), שהיה תלוי ועומד כנגד המערער, יופעל במצטבר (סעיף 58 של החוק).

ואולם, כבר למחרת היום הוגשה בקשתו בכתב של ב"כ המדינה לקבוע טיעון נוסף לעונש הואיל והעובדה שהמערער כבר מרצה עונש מאסר בפועל בתיק אחר לא הייתה ידועה לצדדים, וכן הוסיף, כי בקשתו היא שריצוי עונש המאסר נשוא התיק הנוכחי יהא במצטבר לעונש המאסר בגין התיק הקודם.

כ"ו. בהחלטתו מאותו יום איפשר בית משפט קמא לסניגור להשלים את טיעוניו, אך הסניגור לא הגיש תגובה.

כלשהי, ואף לא הגיש בקשה לקיים בעניין זה טיעון בעל פה, טענה שאותה העלה בדיון בפנינו.

לא זו בלבד, אלא שבמועד שנקבע לשימוע גזר הדין (13.11.18) חזר וביקש ב"כ המדינה שהעונש שיושג על המערער בתיק זה ירוצה במצטבר לכל מאסר אחר שמרצה המערער. עורך הדין שהופיע מטעם הסניגור, לאחר שהתייעץ עמו, ביקש, שהעונש שיושג על המערער יימנה ממועד גזר הדין בניכוי תקופת מעצרו.

מכאן שעמדה לרשות הסניגור האפשרות להגיב בכתב, בשים לב להחלטת בית משפט קמא מיום 24.10.18, וניתנה אפשרות טיעון במועד שנקבע לשימוע (13.11.18), ולכן, אין מקום לטרוניה שהעלה בפנינו הסניגור.

כ"ז. לעצם העניין, איננו סבורים שנפלה שגגה בשיקוליו של בית משפט קמא משסבר, שעל המערער לרצות את עונש המאסר נשוא התיק הנוכחי במצטבר לשמונת חדשי המאסר אותם מרצה המערער מאז אוקטובר 2018, בגין עבירת האיומים.

לחובת המערער חמש הרשעות קודמות בעבירות שונות: איומים, תקיפה סתם (כולל תקיפת בן זוג), תקיפה הגורמת חבלה ממש (כולל בן זוג), והפרת צו בית משפט, בגינם ריצה מאסרים בפועל, אך נראה כי המערער לא הפיק את הלקח.

עבירת האיומים בגינה נגזרו על המערער 8 חודשי מאסר בפועל בוצעה ביום 5.1.14, ואילו את העבירות נשוא התיק הנוכחי ביצע המערער ביום 6.8.18, ואף הן עבירות של אלימות מובהקת: תקיפה סתם, פציעה כשהעבריין מזויין, פציעה, ובנוסף: שיבוש מהלכי משפט.

עולה מן האמור, שעבירות האיומים והאלימות מאפיינות את התנהלותו של המערער שלמרות עונשי המאסר שהוטלו עליו אינו משנה את אורחותיו.

משכך, איננו סבורים, כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא לפיה יהא על המערער לרצות את עונש המאסר נשוא התיק הנוכחי במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל עליו בגין עבירות האיומים, עונש אותו החל לשאת באוקטובר 2018.

כ"ח. לא למותר לציין, כפי שהצביעה בפנינו באת כח המדינה, שאת עבירות האלימות כלפי אחיו (נשוא התיק הנוכחי), ביצע המערער בעוד ערעורו על שמונת חודשי המאסר בגין עבירת האיומים תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי (עפ"ג 31668-08-17 מיום 22.10.18).

כ"ט. יתר על כן, ראוי להדגיש, ששמונת חודשי המאסר בפועל אותם החל המערער לרצות באוקטובר 2018, מורכבים מ- 4 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת האיומים מינואר 2014, ובנוסף: 5 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו מת"פ 28862-08-11, ו- 6 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו מת"פ 5690-05-12, ובית

משפט השלום הורה (בתיק של עבירת האיומים) שהמאסרים המותנים יופעלו חלקם במצטבר וחלקם בחופף, ובסה"כ שמונה חודשי מאסר בפועל, כך שכבר בקביעת גזר הדין של 8 חודשי המאסר בפועל נעשתה חפיפה חלקית.

ל. לא זו בלבד אלא שמחמת שגגה הורה בית משפט קמא, שעל המערער לשאת במצטבר 4 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו עליו ב- ת"פ 26791-01-14 (שבו הוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל) בעוד שלמעשה בגזר הדין מיום 29.6.17 נגזרו על המערער 6 חודשי מאסר על תנאי, משמע, שלמעשה היה על בית משפט קמא להורות שלארבעה-עשר חודשי המאסר בפועל שהוטלו על המערער בגין התיק הנוכחי, יצטברו ששת חודשי המאסר על תנאי שהוטלו בת"פ 26791-01-14 (ולא ארבעה חודשים כפי שהורה בשוגג בית משפט קמא).

אנו מתקנים בזאת את הטעות הנ"ל, בכך **שאנו מורים על תיקון גזר דינו של בית משפט קמא** בכך שששת חודשי המאסר על תנאי שהוטלו על המערער בת"פ 26791-01-14 יופעלו, באופן ש- 4 חודשים ירצו במצטבר, ושניים בחופף.

מכאן, ששוב "זכה" המערער בכך שנעשתה חפיפה חלקית, הגם שעקרונית לפי סעיף 58 של החוק אמור היה המאסר המותנה (6 חודשים) להצטבר במלואו.

ל"א. הגם שלא נפל לטעמנו כל פגם בהחלטת בית משפט קמא בכך שהורה שהמערער יישא את עונש המאסר נשוא התיק הנוכחי במצטבר לעונש המאסר בפועל בן שמונת החודשים, החלטנו, להמתיק במעט את עונשו של המערער, ולפתוח לו צוהר של תקווה.

בהתאם לכך, אנו מקבלים את הערעור חלקית, כך שאנו מורים **שחודשיים** מתוך שמונת חודשי המאסר בפועל שהוטלו על המערער לפי גזר דינו של בית משפט השלום ב- ת"פ 26791-01-14 (29.6.17), ירצה המערער בחופף ל- 18 חודשי המאסר בפועל שהטיל עליו בית משפט קמא בגזר דינו מיום 13.11.18, ושאר ששת החודשים ירצו במצטבר, והכל מתוך תקווה שהפעם יפיק המערער את הלקח הנדרש ויעלה על מסלול חיים נורמטיבי למענו ולמען משפחתו.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ט, 08 ינואר 2019, במעמד באי כוח הצדדים.

המזכירות תמציא את העתק פסק דינו למערער עצמו באמצעות שב"ס (מחלקת האסיר).

ש' שטמר,
שופטת עמיתה

א' לוי, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]

